

V E N D I M
NË EMËR TË REPUBLIKËS

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë të përbërë nga:

Thimjo Kondi	Kryetar
Agron Lamaj	Anëtar
Artan Hoxha	“
Bashkim Caka	“
Metush Saraçi	“
Natasha Sheshi	“
Vangjel Kosta	“
Petrit Plloçi	“
Nikoleta Kita	“
Valentina Kondili	“
Vladimir Bineri	“
Vladimir Metani	“

në seancën gjyqësore të datës 22.06.2000 mori në shqyrtim çështjen civile Nr.1800 që i përket:

PADITËS: Spiro Kristo i përfaqësuar nga avokati Viktor Konomi

I PADITUR: Anastas Reçka i përfaqësuar nga avokati Anastas Duro

OBJEKTI I PADISË: Deklarimi i pavlefshëm i kontratës së huasë ne Nr.Rep.1757 Kol.599 datë 14.10.1996, në bazë të neneve 92 e 686 të Kodit Civil dhe nenit 153 të Kodit të Procedurës Civile.

Gjykata e rrethit gjyqësor Sarandë, me vendimin nr.224, datë 22.04.1998, ka rrëzuar padinë e ngritur nga paditësi Spiro Kristo kundër të paditurit Anastas Reçka.

Gjykata e Apelit Gjirokastër, me vendimin nr.5, datë 09.06.1998, ka ndryshuar vendimin e mësipërm dhe e ka shpallur të pavlefshme kontratën e huasë Nr.1757, datë 14.10.1996, duke lejuar palët të respektojnë kontratën e lidhur midis tyre dhe firmës “Kamberi”.

Mbi rekursin e bërë nga i padituri Anastas Reçka, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë me vendimin nr.674, datë 16.04.1999, ka prishur vendimin e gjykatës së Apelit Gjirokastër dhe ka lënë në fuqi vendimin e gjykatës së rrethit gjyqësor Sarandë.

Kundër vendimit të gjykatës së rrethit gjyqësor Sarandë dhe kundër vendimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë kanë bërë rekurs paditësi Spiro Kristo dhe pala e tretë në gjykim Marika Kristo, duke parashtruar këto shkaqe:

Në gjykimin në Gjykatën e Lartë nuk është respektuar ligji material, nenet 92-111 dhe 681-689 të K.C, por është konkluduar vetëm duke u referuar në ligjën procedurale, duke keqpërdorur nenin ndalues 232 të K.Pr.Civile. Objekt gjykimi nuk ka qenë qenia ose jo e aktit dhe vërtetësia e tij, por pavlefshmëria e aktit juridik.

Nga aktet e ndodhura në dosje rezulton e provuar se të dyja palët ndërgjyqëse janë kreditorë të evidentuar tek firma “Kamberi”, për shumën e peretenduar. Gjykata nuk ka marrë një provë të kërkuar nga paditësi e cila më vonë është garantuar prej tij, shkresa e datës 26.05.1999, gjë që vjen në kundërshtim me nenin 472/c të K.Pr.C.

Pala e tretë Marika Kristo bashkëpronare e magazinës të vënë në garanci, nuk rezulton debitore ndaj të paditurit sipas kontratës së lidhur me paditësin.

KOLEGJET E BASHKUARA TË GJYKATËS SË LARTË

Pasi dëgjuan relacionet e gjyqtarëve Artan Hoxha dhe Agron Lamaj, prokurorin Bujar Sheshi i cili kërkoi, lënien në fuqi të vendimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, avokatin Viktor Konomi i cili kërkoi prishjen e vendimit të Kolegjit civil të Gjykatës së Lartë dhe lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së Apelit, avokatin Anastas Duro i cili kërkoi, lënien në fuqi të vendimit të Kolegjit Civil të

Gjykatës së Lartë dhe pasi e biseduan çështjen në tërësi konkludojnë se është rasti të unifikohet praktika gjyqësore lidhur me:

1. Veprimi juridik kur mund të konsiderohet i simuluar dhe cilët janë elementet thelbësorë që e bëjnë atë të tillë.

2. Si duhet kuptuar parashikimi i bërë në nenin 686/2 të Kodit Civil lidhur me humbjen apo dëmtimin e shpërpjestuar të interesave të palëve në një kontratë.

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë pasi shqyrtuan aktet e çështjes.

V Ë R E J N Ë:

Vendimi nr.674 datë 16.04.1999 i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, nuk është i mbështetur në ligj e për këtë shkak duhet të ndryshohet.

Nga gjykimi i çështjes në shkallë të parë dhe në apel ka rezultuar e provuar se paditësi Spiro Kristo me të paditurin Anastas Reçka me datën 14.10.1996 kanë lidhur një kontratë huaje sipas së cilës paditësi i ka marrë të paditurit hua shumën prej 12 500 000 dhrahmi për një vit. Në përfundim të këtij afati paditësi detyrohet të kthejë shumën e mësipërme si dhe interesat për të, gjithsej shumën 22 500 000 dhrahmi. Si garanci për përmbushjen e detyrimit të mësipërm është vënë një magazinë për të cilën gjatë gjykimit është pretenduar se është në bashkëpronësi të paditësit me bashkëshorten e tij.

Po më datën 14.10.1996 është lidhur një kontratë me firmën “Kamberi” për të njëjtën shumë, ku si palë huadhënëse ka nënshkruar vetëm paditësi Spiro Kristo, por duke përfshirë në të si kreditor edhe të paditurin Anastas Reçka.

Paditësi Spiro Kristo ka paraqitur për gjykim në gjykatën e rrethit gjyqësor Sarandë paditën me objekt pavlefshmërinë e kontratës së huasë të datës 14.10.1996 të lidhur midis tij dhe të paditurit Anastas Reçka.

Gjykata e rrethit Sarandë me vendimin nr.224, datë 22.04.1998 e ka rrëzuar kërkesë padinë e ngritur prej tij me arsyetimin se kontrata e lidhur ndërmjet palëve ndërgjyqëse është një kontratë e përfunduar në përputhje me të gjitha dispozitat e parashikuara në ligj, është nënshkruar prej palëve me vullnet të lirë dhe si e tillë ajo është e vlefshme dhe duhet të realizojë të gjitha efektet e saj.

Mbi ankimin e paditësit, Gjykata e Apelit Gjirokastër me vendimin nr.53, datë 09.06.1998, ka ndryshuar vendimin e gjykatës së shkallës së parë Sarandë duke e shpallur të pavlefshme kontratën e lidhur midis palëve ndërgjyqëse dhe, siç thuhet në vendim, ka lejuar palët të respektojnë kontratën e huasë të lidhur midis tyre dhe firmës “Kamberi”, me arsyetimin se kushtet e kontratës sjellin dëmtim të shpërpjestuar të interesave të paditësit dhe se magazina e vënë si garanci për përmbushjen e detyrimit duke qenë në bashkëpronësi e bën garancinë të pavlefshme. Ajo ka pranuar gjithashtu se kontrata e datës 14.10.1996 e lidhur midis palëve është një veprim juridik për të mbuluar një tjetër veprim juridik e konkretisht atë të kontratës së huasë të lidhur me firmën “Kamberi”, gjë që vërtetohet edhe me mandatin arkëtimin nr.1766, datë 14.10.1996, me atë të të cilit është depozituar shuma e mësipërme.

Mbi ankimin e të paditurit Anastas Reçka, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë me vendimin nr.674. datë 16.04.1999, ka prishur vendimin e Gjykatës së Apelit dhe ka lënë në fuqi vendimin e Gjykatës së rrethit gjyqësor Sarandë me arsyetimin se në bazë të nenit 232 të K.Pr.C, nuk lejohet prova me dëshmitarë kundër, ose tej përmbajtjes së një akti zyrtar, ose privat që përbën provë të plotë. Kontrata e huasë lidhur midis palëve mund të goditet vetëm për falsitet, ndërsa ajo e lidhur me firmën “Kamberi”, nuk ka fuqi provuese pasi nuk është nënshkruar nga i padituri Anastas Reçka.

Kolegjet e Bashkuara, nga sa është pranuar në bazë të vlerësimit të provave nga gjykatat e dy shkallëve në shqyrtimin gjyqësor, arrijnë në konkluzionin se vendimi i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, nuk është i bazuar në ligj në pjesën arsyetuese të tij dhe pjesërisht edhe në dispozitiv e për këtë shkak duhet të ndryshohet. Kolegji Civil, ka gabuar kur i është referuar vetëm dispozitave të K.Pr.Civile, pasi paditësi nuk ka pretenduar qënien ose jo të veprimit juridik të kontratës së huasë, apo deklarimin e pavërtetë të vetë përmbajtjes së saj. Përkundrazi, është pranuar, se kjo kontratë jo vetëm që ekziston objektivisht, por edhe është nënshkruar me vullnet të lirë prej tyre përpara noterit. Ajo që kërkohet në gjykim është pavlefshmëria e veprimit juridik për shkak se qëllimi i vërtetë i tij, nuk ka qenë që paditësi të merrte përsipër kthimin e një huaje me një kamatë shumë të lartë. Gjykata duke mos e marrë në konsideratë faktin e mësipërm dhe duke mos iu referuar ligjit material u ka mohuar palëve të drejtën që sipas rasteve të parashikuara në nenin 92 e vijues të Kodit Civil, të kërkojnë që

veprimi juridik të konsiderohet i pavlefshëm.

Po t'i referohemi kontratës së lidhur midis palëve, rezulton se jemi përpara një kontrate huaje të lidhur në përputhje të plotë me kërkesat e K.C., për kontratën e huasë, e konkretisht nenet 1050 dhe 1051 të tij. Duke u nisur jo vetëm nga forma me të cilën është veshur, por edhe në substancë, ky veprim juridik në analizë të përgjithshme i plotëson të gjitha kushtet e nevojshme për të qenë i vlefshëm.

Nëpërmjet padisë së ngritur prej tij, paditësi Spiro Kristo ka pretenduar se kontrata e huasë me kamatë, e lidhur midis të paditurit Anastas Reçka si huadhënës dhe atij vetë si huamarrës, është një veprim juridik absolutisht i pavlefshëm sepse është i simuluar d.m.th. ekziston një mospërputhje midis vullnetit të vërtetë të palëve dhe shfaqjes së tij të jashtme të materializuar në formën e kontratës së huasë me kamatë të lidhur para noterit. Sipas paditësit vullneti i ndërsjelltë i palëve ka qenë depozitimi i shumës përkatëse në firmën rentiere “Kamberi”, me ndërmjetësinë e paditësit, me qëllim që pas një viti i padituri të përfitonte, krahas shumës së depozituar, edhe një kamatë të barabartë me atë të kontratës së simuluar të huasë të lidhur midis tyre, ndërsa paditësi të përfitonte shpërblimin përkatës, që, do të ishte diferenca midis kamatës që do të jepte firma rentiere “Kamberi” dhe asaj të fiksuar në kontratën e simuluar.

Pretendimet e mësipërme të paditësit rezultojnë të pambështetura në prova e në ligj. Është provuar se ndërmjet palëve është lidhur kontrata e huasë me kamatë në formë noteriale. I ka takuar paditësit barra e provës për të provuar, nga njëra anë, simulimin me atë të kësaj kontrate d.m.th. mungesën e vullnetit të ndërsjelltë dhe të qëllimit të palëve për të ardhur pasojat juridike të shprehura në të, dhe, nga ana tjetër, ekzistencën e vullnetit të ndërsjelltë të vërtetë të paditësit dhe të paditurit për të lidhur kontratën e depozitimit të parave të paditurit në firmën rentiere “Kamberi”. I padituri Anastas Reçka ka mohuar jo vetëm ekzistencën e vullnetit dhe qëllimit të tij për t'i depozituar paratë e veta tek firma rentiere “Kamberi” nëpërmjet paditësit, por edhe faktin që ai të ketë pasur dijeni në atë kohë, apo më vonë, për këtë veprim të kryer nga paditësi. Palët nuk kanë deklaruar para noterit që shumën e marrë hua me kamatë paditësi e kishte depozituar, apo do ta depozitonte, në kushte të tjera më të favorshme tek firma “Kamberi” dhe kontrata e lidhur me këtë firmë nga paditësi, në interes të të paditurit, si dhe në interes të vet për përqindjen që do të përfitonte si shpërblim, nuk mund të pranohet të paraqitet si provë e paditësit kundër të paditurit, sepse mungon nënshkrimi i këtij të fundit në të.

Në rastin në shqyrtim mungon ai që quhet kundërdeklarim, d.m.th. marrëveshja e veçantë e simulimit, në të cilën shprehet dëshira, vullneti i ndërsjelltë i palëve për të lidhur një kontratë të simuluar. Në këtë kundërdeklarim të fshehtë palët shprehen që, në vend të kontratës së simuluar, dëshirojmë një kontratë tjetër të ndryshme. Kontrata e dytë e lidhur midis paditësit dhe firmës rentiere “Kamberi” nuk i ka karakteristikat e marrëveshjes së veçantë të simulimit (kundërdeklarimit).

Gjithashtu, paditësi nuk ka qenë në gjendje të sjellë prova për të provuar sjellje konkrete të të paditurit, para e pas përfundimit të kontratës me firmën “Kamberi”, analiza dhe vlerësimi i të cilave, do të çonte në përfundimin e mungesës së vullnetit e të qëllimit të tij për lidhjen e kontratës së parë (simulimin e saj) dhe të ekzistencës së vullnetit e qëllimit të tij për të përfituar nga kontrata e lidhur prej paditësit me firmën “Kamberi”.

Në rastet e fiktivitetit dhe të simulimit mospërputhjen midis vullnetit dhe shfaqjes së tij e duan vetë palët e veprimit juridik. Veprimi juridik është i simuluar kur kryhet me qëllim që të mbulojë një veprim tjetër juridik të vlefshëm apo të pavlefshëm, të cilin palët kanë dashur ta kryejnë me të vërtetë dhe që rezulton prej kundërdeklarimit si marrëveshje e fshehtë midis tyre.

Në rastin në shqyrtim, nga materialet e çështjes rezulton, se, si veprimi juridik që paditësi e quan “të simuluar”, ashtu edhe veprimi juridik që paditësi e quan “të mbuluar”, nuk janë midis të njëjtave palë dhe janë të dy “të zbuluar”, duke trajtuar secili elementet e tij të veçantë dhe kushtet e nevojshme për ekzistencën e secilit. (Në këtë gjykim nuk përbën objekt shqyrtimi vlefshmëria e kontratës së depozitimit të parave tek skema piramidale “Kamberi”).

Nga aq sa rezulton e provuar në këtë çështje, pranohet se qëllimi i paditësit ka qenë që shumën e marrë hua nga i padituri ta depozitonte në firmën rentiere “Kamberi”, duke synuar që, me plotësimin e afatit të kontratës, të mund të shyente detyrimin e marrë përsipër ndaj paditësit, si dhe të realizonte një fitim për vete.

Në rastin në shqyrtim kontrata e paditësit me firmën rentiere “Kamberi” nuk mund të konsiderohet as si kontratë në dobi të një personi të tretë, për shkak se është shënuar në të edhe emri i të paditurit. Në një kontratë të tillë personi i tretë mund të jetë vetëm përfitues pa kundërshpërblim

(beneficiar) dhe, si i tillë, ai nuk merr mbi vehte asnjë rrezik eventual. Janë kontrata në dobi të një personi të tretë disa kontrata të depozitimit të të hollave, por këto para janë të të tjerëve dhe jo të personit të tretë përfitues. Në rast të humbjes së këtyre parave personi i tretë nuk konsiderohet i humbur në kuptimin e pakësimit të pasurisë së vet, por ai nuk arrin të realizojë përfitimin që i është premtuar. Gjithashtu, gjersa nuk pranohet nga i padituri dhe nuk mund të provohet nga paditësi, kontrata me firmën “Kamberi” nuk ka efekte ndaj të paditurit. Një kontratë nuk mund të bëjë debitor apo kreditor pa pëlqimin e tij në person të tretë.

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë kontratën e paditësit me të paditurin për marrjen hua të shumës prej 12 500 000 dhrahmi e konsiderojnë të ligjshme e të vlefshme. Depozitimi i kësaj shume prej huamarrësit (paditësit) në firmën rentiere “Kamberi” konsiderohet një veprim i njëanshëm i tij, i nisur nga qëllime dhe motive të caktuara, që nuk bazohen në vullnetin e të paditurit (huadhënësit). Në çdo rast, në një kontratë huaje, huadhënësi nuk ka të drejtë të ndërhyjë në mënyrën se si i administron apo i përdor huamarrësi paratë e marra hua. Në këtë kontratë huadhënësi ka të drejtë të kërkojë vetëm kthimin e shumës së dhënë hua, si dhe kamatat e stimuluar, në qoftë se huamarrësi e ka marrë përsipër një detyrim të tillë. Rreziqet eventuale, që rrjedhin nga administrimi i shumës së marrë hua, nga investimi i saj, apo nga kryerja prej huamarrësit me këtë shumë e veprimeve të tjera juridike me qëllim rritjen e fitimeve, rëndojnë kurdoherë mbi huamarrësin. Në rastin në shqyrtim paditësi është i detyruar t’ia kthejë të paditurit shumën e marrë hua, pavarësisht nga fakti që ai e ka humbur këtë shumë në skemën piramidale. I padituri nuk mund të detyrohet të vuajë konsekuencat e mospërbushjes së detyrimit që rrjedh nga një veprim juridik ku ai nuk është palë, sikurse është kontrata e lidhur midis paditësit dhe firmës rentiere “Kamberi”. Megjithatë, si gjykata e rrethit gjyqësor Sarandë, edhe Kolegji i Civil i Gjykatës së Lartë, kanë gabuar kur kanë pranuar të konsiderohet e vlefshme kontrata e huasë e lidhur midis palëve edhe për pjesën që pranon kamata të tilla që janë jashtë çdo logjike ekonomike. Kolegjet çmojnë se çdo veprimtari bankare apo tregtare e ligjshme, sado e suksesshme që të jetë, nuk mund të krijojë një normë fitimi aq të lartë që të lejojë të paguhet interesat kaq të larta sikurse anë parashikuar në kontratën e lidhur ndërmjet palëve në konflikt. Është e vërtetë se në vitin 1996 në Shqipëri tregu informal i parasë sh[noi norma interesi tep[r t] larta dhe jasht[çdo logjike ekonomike. Por duhet pranuar q[kjo situat[e tregut informal t] paras[i vuri përpara një një konkurrence të ashpër e skllavëruese edhe huamarrësit e vegjël si paditësi, të cilët praktikisht e kishin të vështirë të gjenin para hua me kamata më të ulta se interesat që ofronin skemat piramidale, ndërsa kreditimi prej bankave ishte krejtësisht i asfiksuar.

Është e vërtetë se dispozitat që rregullojnë kontratën e huasë parashikojnë mundësinë e vendosjes së detyrimit për pagimin e kamatave sipas marrëveshjes së palëve dhe se mospagimi i kamatave përbën mospërbushjen thelbësore të detyrimit (neni 1051 i K.Civil).

Nga ana tjetër Kodi ynë civil nuk ka përcaktuar ndonjë kufi maksimal të kamatave të lejuara, siç parashikojnë legjislatore të vendeve të tjera. Ai ka pranuar parimin e lirisë së plotë të kontraktimit dhe të konkurrencës sipas rregullave të tregut. Ky është qëndrimi më i drejtë për një treg të lirë të mallrave, parave dhe kapitaleve, ku respektohen “tregullat e lojës”, por në një treg të deformuar e të pushtuar nga ndërhyrjet e faktorëve të kundërligjshëm deri edhe kriminale, siç ishin skemat mashtruese piramidale, nuk mund të bëhet fjalë për liri të kontraktimit, por për të kundërtën e saj.

Kufiri maksimal i kamatave të lejuara, në legjislatoret përkatëse, shërben si barierë për të shmangur lidhjen e kontratave me kushte të tilla që të çojnë në humbje ose dëmtim të shpërpjesëtar të interesave të palës kontraktore. Duke qenë se dispozitat e pjesës së posaçme të Kodit Civil të Republikës së Shqipërisë (...që rregullojnë kontratën e huasë) nuk parashikojnë cakun maksimal të lejuar të kamatave, atëhere bëhet më tepër i domosdoshëm referimi në dispozitat e përgjithshme e parimore lidhur me natyrën ekonomike të detyrimit dhe korrektesës së pjesëmarrësve në të. Sipas nenit 422 të kodit Civil, “Kreditori dhe debitori duhet të sillen ndaj njëri- tjetrit me korrektesë, me paanësi dhe sipas kërkesave të arsyes”. Përmbajtja e kësaj dispozite dhe atyre që përcaktojnë kushtet e përgjithshme të kontratave të çon në përfundimin që edhe liria e kontraktimit nuk është absolute. Ajo gjithsesi mund “të kufizohet” nga disa faktorë ekonomikë e moralë, siç janë edhe ato që përmendëm në dispozitën e sipërcituar, e që duhet t’i ketë parasysh edhe gjykata në zgjidhjen e çdo çështjeje konkrete. Injorimi i faktorëve të mësipërm të çon në mungesë proporcionaliteti, apo, siç shprehet ligjvënësi, në dëmtim të shpërpjesëtar të interesave të palës kontraktuese, gjë që nënkupton që vullneti (pëlqimi) i kësaj pale nuk ka qenë krejt i lirë.

Sipas nenit 686/2 të Kodit Civil, “janë të pavlefshme kushtet e përgjithshme që sjellin një

humbje ose dëmtim të shpërpjestuar të interesave të palës kontraktuese, posaçërisht kur ato ndryshojnë në mënyrë thelbësore nga parimet e barazisë e të paanësisë të shprehura në dispozitat e këtij kodi që rregullojnë marrëdhëniet kontraktuale”.

Në rastin në shqyrtim kontrata e huasë me kamatë është në vetvete një veprim juridik i ligjshëm dhe i vlefshëm. Kushti i përgjithshëm i pavlefshmërisë, sipas nenit 686/2 të Kodit Civil, është pjesa e kamatave që kapërcen limitin e lejuar nga logjika ekonomike, arsyeja e morali, të analizuar më lart. Në raste të tilla gjykatat duhet të kenë parasysh rregullin e njohur sipas të cilit, pjesët e pavlefshme nuk e bëjnë detyrues të pavlefshëm të gjithë veprimin juridik. Sipas nenit 111 të K.Civil, “Kur shkaku i pavlefshmërisë prej vetëm një pjesë të veprimit juridik, ky mbetet i vlefshëm në pjesët e tjera të tij, përveç kur, sipas përmbajtjes së veprimit juridik, këto pjesë paraqesin marrëdhënie të pandashme me pjesën e pavlefshme të veprimit juridik”.

Në kundërshtim nga sa pretendon paditësi, Kolegjet e Bashkuara çmojnë se vënia e magazinës si garanci pasurore e paluatjshme, sikurse janë shprehur palët në kontratë, përforcon dhe nxjerr në dukje se qëllimi i vërtetë i palëve ka qenë lidhja e kontratës së huasë ndërmjet tyre. Mjeti i përdorur për të siguruar përmbushjen e detyrimit, ka qenë i domosdoshëm pasi shuma e marrë hua është e madhe dhe mundësia e paditësit për ta shlyer brenda afatit kontratën noteriale të huasë me kamatë, pavarësisht nga efektet dhe vlefshmëria e kësaj “garancie pasurore”, të cilat nuk janë objekt shqyrtimi në këtë gjykim, preokupimi i të paditurit (huadhënësit) për të siguruar burime suplementare për të mundësuar garantimin e shlyerjes së detyrimit të marrë përsipër nga paditësi, është një provë e plotë dhe e pakontestueshme e vlefshmërisë së kontratës së huasë.

Pretendimi i paditësit që “garancia pasurore e paluatjshme” është e pavlefshme nuk përbën objekt të këtij gjykimi, por, edhe sikur të pranohej një gjë e tillë, kjo nuk ka asnjë efekt mbi kontratën e siguruar prej saj. Mjetet që sigurojnë ekzekutimin e detyrimeve të parashikuara në Kodin Civil, në vetvete janë kontrata të veçanta subsidiare (plotësuese) të detyrimit kryesor që ato sigurojnë. Si të tilla ato nuk kanë asnjë ndikim mbi detyrimin kryesor dhe pavlefshmëria e tyre, edhe sikur të ekzistojë, nuk ndikon në qënien e në vlefshmërinë e tij. Në rast se garancia është vënë mbi një send për të cilin nuk mund të vihej, apo për një send ku garancia nuk mund të ekzekutohej, kjo e bën vetë këtë të fundit të pavlefshëm dhe detyrimi i marrë përsipër nga veprimi juridik, nuk do të përmbushej me këtë formë ekzekutimi. Kjo nuk do të thotë që detyrimi i lindur nga veprimi juridik, për shkak se nuk ekzekutohej në këtë formë nuk është i vlefshëm, ashtu sikurse ka pranuar gabimisht Gjykata e Apelit, e cila duke e konsideruar garancinë e vënë të pavlefshme, ka shpallur të pavlefshme edhe kontratën e huasë të lidhur midis palëve ndërgjyqësa.

Përfundimisht Kolegjet e Bashkuara arrijnë në konkluzionin që në kuptim të nenit 686/2 të K.Civil, kontrata e huasë e datës 14.10.1996 duhet të konsiderohet e pavlefshme në pjesën e përqindjes së kamatave që duhet të ktheheshin në fund të vitit, pasi sikiurse u pranua edhe më sipër, një aktivitet i ligjshëm nuk mund të realizojë të ardhura për të cilat të paguhen kamata kaq të larta.

Duke u ndodhur përpara këtij fakti, Kolegjet e Bashkuara çmojnë se veprimi juridik, kontrata e huasë e datës 14.10.1996 e lidhur midis paditësit Spiro Kristo e të paditurit Anastas Reçka, duhet të konsiderohet i vlefshëm me përjashtim të pjesës që bën fjalë për interesat, duke mbetur paditësi debitor tek i padituri për vlerën e huasë së marrë në shumën 12 500 000 dhrahmi dhe të një kamate vjetore, në masën e interesit më të lartë të dhënë nga Banka e Shqipërisë në kohën e lidhjes së kontratës.

PËR KËTO ARSYE

Në bazë të nenit 485/d të Kodit të Procedurës Civile, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë,

V E N D O S Ë N:

1. Lënien në fuqi të vendimit nr.674, datë 16.04.1999 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë me ndryshimin:

Të konsiderojë pjesërisht të pavlefshme kontratën e huasë të datës 14.10.1996 për pjesën e kamatave të pranuar nga palët, që kalojnë përqindjen më të lartë të interesit bankar të aplikuar nga Bankat e Shqipërisë në kohën e lidhjes së kontratës.

2. Një kopje e këtij vendimi unifikues të dërgohet për botim në Fletoren Zyrtare.

Tiranë, më 22.6.2000
Nr.1800 Regj.Themeltar
Nr.932 i Vendimit.